

Ilija – broj jedan

Prvi i Posljednji

Jeff Pippenger

2023-07-31

Završna izjava Staroga zavjeta iznosi obećanje da će se prorok Ilija pojaviti s porukom prije velikoga i strašnoga dana Gospodnjega.

Evo, poslat ću vam proroka Iliju prije nego dođe veliki i strašni dan Gospodnji: I obratit će srce otaca k sinovima i srce sinova k njihovim ocima, da ne dođem i ne udarim zemlju prokletstvom. Malahija 4:5, 6.

Biblija jasno kaže da su „veliki i strašni dan Gospodnji” odnosno „prokletstvo” kojim Bog „udara zemlju” također simbolički prikazani kao „sedam posljednjih zala” ili „gnjev Božji” u knjizi Otkrivenja. Petnaesto poglavlje Otkrivenja uvodi proročki okvir koji vodi k izlivanju velikih i strašnih sedam posljednjih zala iz šesnaestog poglavlja.

I vidjeh drugi znak na nebu, velik i čudesan: sedam anđela koji imaju sedam posljednjih zala; jer se u njima dovršava gnjev Božji.

I vidjeh kao more stakleno pomiješano s ognjem; i one koji su odnijeli pobjedu nad Zvijeri, i nad njezinim likom, i nad njezinim žigom, i nad brojem njezina imena, gdje stoje na staklenome moru, imajući harfe Božje. I pjevaju pjesmu Mojsija, sluga Božjega, i pjesmu Jaganjčevu, govoreći: Velika su i čudesna djela tvoja, Gospodine Bože Svevladaru; pravedni su i istiniti putovi tvoji, Kralju svetih. Tko te se ne bi bojao, Gospodine, i slavio ime tvoje? jer ti si jedini svet; jer će svi narodi doći i pokloniti se pred tobom; jer su se očitovali sudovi tvoji.

I nakon toga pogledah, i gle: otvorio se u nebu hram šatora svjedočanstva. I iziđoše iz hrama sedam anđela koji su imali sedam pošasti, odjeveni u čisto i bijelo platno, a prsa opasana zlatnim pojasevima. I jedno od četiri bića dade sedmorici anđela sedam zlatnih čaša punih gnjeva Boga, koji živi u vijeke vjekova. I hram se napuni dimom od slave Božje i od njegove sile; i nitko ne mogaše ući u hram dok se ne izvrši sedam pošasti sedmorice anđela. Otkrivenje 15:1–8.

Razlog zašto „nitko nije mogao ući u hram dok se nije navršilo sedam zala sedmorice anđela” jest taj što se prilika za zadobivanje spasenja zatvara kada se hram ispuni dimom u petnaestom poglavlju. Tada je završeno vrijeme kušnje koje je čovječanstvu bilo dano da se pokaje i nađe spasenje. Kad se dosegne taj trenutak, „veliki i strašni dan Gospodnji”, koji Ivan naziva „sedam posljednjih zala”, izliva se prije Kristova Drugog dolaska. Malahija je taj dan nazvao „strašnim”, a Izaija ga označuje kao Božje „neobično djelo”.

Jer će ustati Gospod kao na gori Peracimu, razgnjevit će se kao u dolini Gibeonu, da izvrši svoje djelo, svoje neobično djelo, i da privede kraju svoj čin, svoj neobični čin. Stoga sada ne budite podrugljivci, da se ne učvrste vaši okovi; jer sam čuo od Gospoda, Boga nad vojskama, o uništenju, već određenom nad svom zemljom. Izaija 28,21.22.

Premda Božje „neobično djelo” obuhvaća „svu zemlju”, Nadahnuće jasno pokazuje da je izlivanje zala povezano s pobunom jednoga naroda.

„Strani će narodi slijediti primjer Sjedinjenih Država. Premda ona prednjači, ipak će ista kriza snaći naš narod u svim dijelovima svijeta.” Testimonies, volume 6, 395.

„Kad se Amerika, zemlja vjerske slobode, ujedini s Papinstvom u prisiljavanju savjesti i primoravanju ljudi da odaju čast lažnoj suboti, narod svake zemlje na kugli zemaljskoj bit će naveden da slijedi njezin primjer.” Testimonies, svezak 6, 18.

Svaki će narod ispuniti čašu svoga vremena kušnje, ali „Božji sudovi”, koje sestra White označuje kao „nacionalnu propast”, „vrijeme Božjih razarajućih sudova”, kako ona također naziva povijest koja započinje nedjeljnim zakonom u Sjedinjenim Državama, nisu sedam posljednjih zala.

„Dolazi vrijeme kada će Božji zakon, u posebnom smislu, biti ukinut u našoj zemlji. Vladari našega naroda zakonodavnim će odredbama nametnuti nedjeljni zakon, i tako će Božji narod biti doveden u veliku pogibelj. Kada naš narod, u svojim zakonodavnim vijećima, bude donosio zakone da veže savjesti ljudi u pogledu njihovih vjerskih prava, namećući svetkovanje nedjelje i primjenjujući tlačiteljsku silu protiv onih koji drže subotu sedmoga dana, Božji će zakon, za sve praktične svrhe, biti ukinut u našoj zemlji; a nacionalni otpad bit će praćen nacionalnom propašću.” Review and Herald, 18. prosinca 1888.

Božji sudovi, koje sestra White označava kao „nacionalnu propast”, započinju nacionalnim nedjeljnim zakonom i označavaju početak Božjeg „neobičnog djela”, premda je Božje neobično djelo, preciznije govoreći, sedam posljednjih zala. Potpunija slika Božjeg neobičnog djela pojavljuje se kada se izbavljenje iz Egipta pridoda nizu Božjih izvršnih sudova. Egipatska zla, premda ih je bilo deset, bila su podijeljena. Prva tri bila su razlikovana od posljednjih sedam. Tako izbavljenje iz Egipta prepoznaje jedno vremensko razdoblje predstavljeno prvim trima zlima, koje započinje nacionalnom propašću Sjedinjenih Država i nastavlja se sve dok Mihael ne ustane i vrijeme kušnje za čovječanstvo ne završi.

„Božji će sudovi doći na one koji nastoje tlačiti i uništiti Njegov narod. Njegova duga strpljivost prema zlima ohrabruje ljude u prijestupu, ali je njihova kazna ipak sigurna i strašna zato što se dugo odgađa. ‘Jer će Jahve ustati kao na gori Perasimu, razgnjevit će se kao u dolini Gibeonskoj, da izvrši svoje djelo, svoje neobično djelo, i da obavi svoj posao, svoj neobični posao.’ Izaija 28:21. Našemu milostivomu Bogu čin kažnjavanja neobičan je čin. ‘Tako ja živ bio, riječ je Jahve Gospoda, nije mi mila smrt bezbožnikova.’ Ezekiel 33:11. Gospodin je ‘milosrdan i milostiv, spor na srdžbu i bogat dobrotom i vjernošću, ... koji prašta bezakonje, prijestup i grijeh.’ Ipak, ‘krivca nekažnjena ne ostavlja.’ ‘Jahve je spor na srdžbu, ali je velika moć njegova, i krivca ne ostavlja nekažnjena.’ Izlazak 34:6, 7; Nahum 1:3. Strašnim djelima pravednosti On će obraniti autoritet svojega pogaženog Zakona. O težini odmazde koja čeka prijestupnika može se suditi prema Gospodinovoj nesklonosti da izvrši pravdu. Narod koji On dugo podnosi, i koji neće udariti dok ne navrši mjeru svojega bezakonja na Božjem računu, naposljetku će ispiti čašu gnjeva nepomiješan u milošću.”

„Kad Krist prestane sa svojim posredovanjem u Svetišću, izljevati će se nepomiješani gnjev zapriječen onima koji se klanjaju Zvijeri i njezinoj slici te primaju njezin žig (Otkrivenje 14,9.10). Zla koja su zadesila Egipat kad je Bog upravo namjeravao izbaviti Izraela bila su po svojem obilježju slična onim strašnijim i dalekosežnijim sudovima koji će pasti na svijet neposredno prije konačnog izbavljenja Božjega naroda. Vidjelac, opisujući te užasne kazne, kaže: ‘I udari zloćudan i ljut čir na ljude koji imahu žig Zvijeri i koji se klanjahu njezinoj slici.’ More ‘postade kao krv mrtvaca: i svaka živa duša pomrije u moru’. I ‘rijeke i izvori voda ... postadoše krv’. Koliko god ta zla bila strašna, Božja je pravda potpuno opravdana. Anđeo Božji izjavljuje: ‘Pravedan si, Gospodine, ... jer si tako sudio. Jer oni proliše krv svetih i proroka, a Ti si im dao krv da piju; jer su dostojni.’ Otkrivenje 16,2–6. Osudivši Božji narod na smrt, oni su doista navukli na sebe krivnju za njihovu krv kao da je bila prolivena njihovim rukama. Na isti je način Krist proglasio Židove svojega vremena krivima za svu krv svetih ljudi koja je bila prolivena od Abelovih dana; jer su imali isti duh i nastojali učiniti isto djelo kao i ti ubojice proroka.“

„U pošasti koja slijedi, suncu je dana vlast ‘da pali ljude ognjem. I ljude je opalila velika žega.’ Stihovi 8, 9. Proroci ovako opisuju stanje zemlje u to strašno vrijeme: ‘Zemlja tuguje; ... jer je propala žetva poljska.... Sva su stabla u polju usahnula: jer je iščeznula radost sinovima ljudskim.’ ‘Sjeme je sagnjilo pod svojim grudama, spremišta su opustjela.... Kako uzdišu zvijeri! stada goveda smetena su, jer nemaju paše.... Presušile su vodene rijeke, i oganj je proždrio pašnjake pustinje.’ ‘Pjesme hramske postat će jauci u onaj dan, govori Gospodin Jahve: bit će mnogo mrtvih tijela na svakome mjestu; izbacivat će ih u tišini.’ Joel 1:10–12, 17–20; Amos 8:3.

„Ove pošasti nisu sveopće, inače bi stanovnici zemlje bili potpuno istrijebljeni. Ipak, one će biti najstrašnije nevolje koje su smrtnici ikada upoznali. Svi sudovi nad ljudima, prije završetka vremena milosti, bili su pomiješani s milošću. Kristova krv, koja zagovara, štitila je grešnika da ne primi punu mjeru svoje krivnje; ali u konačnom sudu gnjev se izliva nepomiješan s milošću.

„U taj dan mnoštva će poželjeti zaklon Božjega milosrđa koje su tako dugo prezirala. ‘Evo, dolaze dani, govori Gospodin Jahve, kad ću poslati glad na zemlju, ne glad za kruhom, ni žed za vodom, nego za slušanjem riječi Jahvinih. Tumarat će od mora do mora i od sjevera do istoka; trčat će amo-tamo tražeći riječ Jahvinu, ali je neće naći.’ Amos 8,11.12.” Velika borba, 627–629.

U prethodnom je odlomku stajalo: „Narod prema kojemu On dugo trpi i koji neće udariti dok ne navrši mjeru svojega bezakonja na Božjem računu, naposljetku će piti čašu gnjeva nepomiješan s milošću.“ Također je u istom odlomku zapisala: „Pošasti nad Egiptom, kada je Bog upravo namjeravao izbaviti Izrael, bile su po svojem obilježju slične onim strašnijim i opsežnijim sudovima koji će pasti na svijet neposredno prije konačnog izbavljenja Božjega naroda.“ Narod (Sjedinjene Države) koji ispuni „mjeru bezakonja“ pretrpjet će pošasti slične deset pošasti u Egiptu.

Pošasti Egipta bile su podijeljene u dva razdoblja. Prve tri pošasti pale su na sve, ali posljednjih sedam pošasti palo je samo na Egipćane.

I u onaj ću dan odvojiti zemlju gošensku, u kojoj prebiva moj narod, da ondje ne bude rojeva obada; da bi znao da sam ja Gospodin usred zemlje. Izlazak 8,22.

Prve tri pošasti u Egiptu pogodile su posvuda, ali Gošen, gdje su živjeli Hebreji, nije primio sedam posljednjih pošasti Egipta. Sjedinjene Države su narod koji na nedjeljnom zakonu puni čašu svoje bezakonitosti. U tom trenutku nacionalno otpadništvo biva praćeno nacionalnom propašću, ali sudovi koji proizvode nacionalnu propast pomiješani su s milošću sve dok Mihajlo ne ustane i vrijeme kušnje ne završi za cijelo čovječanstvo. Na nedjeljnom zakonu u Sjedinjenim Državama većina onih koji sada ispovijedaju da drže subotu priklonit će se postojećim vlastima i prihvatiti žig zvijeri. U to vrijeme pitanje nedjeljnog zakona postaje duhovni ispit za one koji su bili izvan adventizma. Od nedjeljnog zakona u Sjedinjenim Državama pa sve dok Mihajlo ne ustane traje veliko sabiranje radnika jedanaestoga sata, ali vrata su se već zatvorila za one koji se smatraju odgovornima za svjetlost subote sedmoga dana prije nedjeljnog zakona.

Sve više, kako dani prolaze, postaje očito da su Božji sudovi u svijetu. Ognjem i poplavom i potresom On opominje stanovnike ove zemlje na svoje blisko približavanje. Približava se vrijeme kada će nastupiti velika kriza u povijesti svijeta, kada će svaki pokret u Božjoj vladavini biti promatran s dubokim zanimanjem i neizrecivim strahovanjem. U brzom slijedu Božji će sudovi slijediti jedan za drugim — oganj i poplava i potres, s ratom i krvoprolićem.

„O, kad bi narod mogao spoznati vrijeme svoga pohođenja! Mnogi još nisu čuli istinu kušnje za ovo vrijeme. Mnogi su s onima s kojima se Duh Božji bori. Vrijeme Božjih razornih sudova vrijeme je milosti za one koji nisu imali prilike upoznati što je istina. Gospodin će ih nježno pogledati. Dotaknuto je Njegovo srce milosrđa; Njegova je ruka još uvijek ispružena da spasi, dok su vrata zatvorena onima koji nisu htjeli ući.“

„Milosrđe Božje očituje se u Njegovoj dugoj strpljivosti. On zadržava svoje sudove, čekajući da se poruka upozorenja objavi svima. O, kad bi naš narod osjećao, kako bi trebao, odgovornost koja počiva na njemu da svijetu uputi posljednju poruku milosti, kako bi divno djelo bilo učinjeno!“ Testimonies, sv. 9, 97.

U prethodnom je odlomku utvrdila da je „vrijeme Božjih razarajućih sudova vrijeme milosti za one koji nisu imali prilike naučiti što je istina“. U sljedećem odlomku na to se vremensko razdoblje poziva kao na „vrijeme nevolje“.

„Vidjela sam da je sveta subota, i da će biti, zid razdvajanja između pravoga Izraela Božjega i nevjernika; te da je subota veliko pitanje koje treba sjediniti srca dragih Božjih svetih koji čekaju. A ako bi tko vjerovao, držao subotu i primio blagoslov koji je prati, a potom je se odrekao i prekršio svetu zapovijed, zatvorio bi pred sobom vrata Svetoga Grada, isto onako sigurno kao što postoji Bog koji vlada na nebesima gore. Vidjela sam da Bog ima djecu koja ne vide i ne drže subotu. Oni nisu odbacili svjetlo o njoj. I na početku vremena nevolje bili smo ispunjeni Duhom Svetim dok smo izlazili i potpunije proglašavali subotu. To je razgnjevalo crkvu i nominalne adventiste, jer nisu mogli pobiti istinu o suboti. I u to su vrijeme svi Božji izabrani jasno vidjeli da mi imamo istinu, te su izašli i podnosili progonstvo s nama.“ A Word to the Little Flock, 18, 19.

Iako je ponešto izmijenjen, isti upravo navedeni odlomak nalazi se u knjizi Rani spisi. U toj knjizi ona uključuje komentar na svoju izjavu o „vremenu nevolje“. A Word to the Little Flock bila je prva publikacija razočaranih vjernih milerita nakon Velikog razočaranja od 22. listopada 1844., a desetljećima kasnije, kada su urednici upotrijebili dijelove te brošure kako bi ih uključili u knjigu Rani spisi, pojasnili su da „vrijeme nevolje“ na koje se upućivalo nisu bile sedam posljednjih zala, jer kada se izlijeva sedam posljednjih zala, s osudama nije pomiješano nikakvo milosrđe.

„1. Na stranici 33 navodi se sljedeće: ‘Vidjela sam da je sveti subotnji dan, i da će biti, zid razdvajanja između pravoga Izraela Božjega i nevjernika; i da je subota veliko pitanje koje treba ujediniti srca Božjih dragih svetih koji čekaju. Vidjela sam da Bog ima djecu koja ne vide i ne drže subotu. Oni nisu odbacili svjetlo o njoj. I na početku vremena nevolje bili smo ispunjeni Duhom Svetim kad smo izašli i potpunoje proglasili subotu.’”

„Ovo je viđenje dano 1847. godine, kada je bilo tek vrlo malo adventističke braće koja su svetkovala subotu, a od njih je tek nekolicina smatrala da je njezino svetkovanje od dostatne važnosti da povuče crtu između Božjega naroda i nevjernika. Sada se počinje uviđati ispunjenje toga viđenja. ‘Početak onoga vremena nevolje’, ovdje spomenut, ne odnosi se na vrijeme kada će pošasti početi biti izlivane, nego na kratko razdoblje neposredno prije njihova izlivanja, dok je Krist u Svetišću. U to vrijeme, dok se djelo spasenja privodi kraju, nevolja će dolaziti na zemlju, i narodi će se srditi, ali će biti zadržani kako ne bi spriječili djelo trećega anđela. U to će vrijeme doći ‘kasna kiša’, ili okrpja od lica Gospodnjega, da dađe silu silnome glasu trećega anđela i pripravi svete da opstanu u razdoblju kada će se izliti sedam posljednjih pošasti.” Early Writings, 85.

Pri zakonu o nedjelji u Sjedinjenim Državama nakon nacionalnog otpada uslijedit će nacionalna propast. Pri tom zakonu o nedjelji adventizam u Sjedinjenim Državama bit će podijeljen u dvije skupine; jedna će primiti žig Zvijeri, a druga pečat Božji. Nacionalna propast Sjedinjenih Država prikazana je prve tri pošasti Egipta. Ti se sudovi nastavljaju sve do završetka vremena ljudske kušnje, a zatim se izlijeva sedam posljednjih pošasti, nepomiješanih s milošću.

Moje se gledište manje odnosi na proročku povijest Egipta, a više na činjenicu da Ellen White poistovjećuje Egipat kao simbol naroda koji prisiljava cijeli svijet da primi žig zvijeri, jer time koristi početak kako bi predočila svršetak, što je proročki potpis Isusa kao Alfe i Omege. U izvještaju o Izlasku, kada Gospodin stupa u savez sa starim Izraelom, predstavlja se novim imenom.

Tada reče Jahve Mojsiju: Sada ćeš vidjeti što ću učiniti faraonu; jer će ih pustiti snažnom rukom, i snažnom će ih rukom otjerati iz svoje zemlje.

I Bog progovori Mojsiju i reče mu: Ja sam Gospodin. I ukazah se Abrahamu, Izaku i Jakovu kao Bog Svemogućí, ali im po svojem imenu JEHOVA ne bijah poznat.

I također sam sklopio svoj savez s njima, da im dam zemlju kanaansku, zemlju njihova tuđinstva, u kojoj su bili stranci. I također sam čuo uzdisanje sinova Izraelovih, koje Egipćani drže u ropstvu; i spomenuo sam se svojega saveza. Zato reci sinovima Izraelovim: Ja sam Gospodin, i izvest ću vas ispod tereta egipatskih, i izbavit ću vas iz njihova ropstva, i otkupit

ću vas ispruženom mišicom i velikim sudovima. I uzet ću vas sebi za narod, i bit ću vam Bog; i znat ćete da sam ja Gospodin, Bog vaš, koji vas izvodim ispod tereta egipatskih. I dovest ću vas u zemlju za koju sam se zakleo da ću je dati Abrahamu, Izaku i Jakovu; i dat ću vam je u baštinu: Ja sam Gospodin.

I Mojsije tako reče sinovima Izraelovim; ali oni ne poslušashe Mojsija zbog tjeskobe duha i zbog teškoga ropstva. Izlazak 6,1–9.

Ovdje Gospodin označuje Mojsija kao predstavnika svojega saveza, kao što su to bili Jakov, Izak i Abraham. Sve do povijesti o Mojsiju ime JEHOVA bilo je nepoznato Abrahamu i njegovim potomcima, a u povijesti obnove Abrahamova saveza, kada su Hebreji trebali biti izbavljeni iz egipatskoga ropstva, Gospodin uvodi novu objavu svojega karaktera, jer ime proročki predstavlja karakter. Kada je Abram stupio u savez s Gospodinom, Gospodin mu je promijenio ime u Abraham. Na početku proročanstva o egipatskome ropstvu ljudskom je predstavniku saveza ime bilo promijenjeno, a na kraju toga proročanstva Bog je za sebe uveo novo ime.

Abram je sklopio savez u petnaestom poglavlju, i ondje je izneseno proročanstvo o egipatskom ropstvu tijekom četrsto godina. U sedamnaestom poglavlju Abram je dan obred obrezanja, a njegovo i Sarino ime bili su promijenjeni.

Četiri stotine godina poslije Mojsije je bio podignut da ispuni Abrahamovo četristogodišnje proročanstvo. Abraham, Izak, Jakov i Mojsije svi predstavljaju sto četrdeset i četiri tisuće koji u posljednjim danima stupaju u savez s Gospodinom.

„U posljednjim danima povijesti ove zemlje, Božji savez s njegovim narodom koji drži njegove zapovijedi treba biti obnovljen.” Review and Herald, 26. veljače 1914.

Razdvajanje svetkovatelja subote koji prihvate žig zvijeri od svetkovatelja subote koji prime pečat Božji izvršava se pri nedjeljnom zakonu. To je razdvajanje prikazano u prispodobi o deset djevica.

„Prispodoba o deset djevica iz Mateja 25 također prikazuje iskustvo adventnog naroda.“ Velika borba, 393.

„Često me upućuju na prispodobu o deset djevica, od kojih je pet bilo mudrih, a pet ludih. Ova prispodoba jest i bit će ispunjena do samoga slova, jer ima posebnu primjenu za ovo vrijeme i, poput poruke trećega anđela, ispunila se te će i dalje biti sadašnja istina sve do svršetka vremena.“ Review and Herald, 19. kolovoza 1890.

Prispodoba se ispunila 22. listopada 1844., kada su mudre i lude djevice u mileritskoj povijesti bile odvojene. Početak adventizma predstavlja svršetak adventizma, a odvajanje na svršetku ispunjenje je prispodobe o deset djevica, i odvajanje na svršetku proizvedeno je nedjeljnim zakonom.

„Opet, ove prispodobe uče da nakon suda nema vremena milosti. Kada se djelo evanđelja dovrši, odmah potom slijedi razdvajanje između dobrih i zlih, a sudbina svakoga razreda zauvijek je određena.” Kristove usporedbe, 123.

Prispodoba o deset djevica pokazuje da mudre djevice adventizma primaju pečat Božji, a lude djevice adventizma primaju žig zvijeri pri donošenju nedjeljnoga zakona u Sjedinjenim Državama.

Lude djevice također su prikazane kao Laodikejci.

„Stanje Crkve koje predstavljaju lude djevice također se opisuje kao laodicejsko stanje.“
Review and Herald, 19. kolovoza 1890.

U posljednjim danima, kada Bog obnovi svoj savez sa svojim narodom koji drži Njegove zapovijedi, Bog će otkriti novo ime o sebi, kao što je učinio kada je obnovio savez u Mojsijevo vrijeme. Stanje ludih djevica jest da nemaju ulja, a stanje Laodicejaca jest da su previše slijepi da bi vidjeli da nemaju ulja. Očito je da, ako su lude djevice Laodicejci, onda su mudre djevice Filadelfijci.

I anđelu crkve u Filadelfiji napiši: Ovo govori Onaj koji je svet, koji je istinit, koji ima ključ Davidov, koji otvara, i nitko ne zatvara; i zatvara, i nitko ne otvara; Znam tvoja djela: evo, stavio sam pred tebe otvorena vrata, i nitko ih ne može zatvoriti; jer imaš malo snage, i održao si moju riječ, i nisi zatajio moje ime.

Evo, učinit ću da oni iz sinagoge Sotonine, koji govore da su Židovi, a nisu, nego lažu — evo, učinit ću da dođu i poklone se pred tvojim nogama te da spoznaju da sam te ljubio. Budući da si sačuvao riječ moje postojanosti, i ja ću tebe sačuvati od časa kušnje koji će doći na sav svijet da iskuša one koji prebivaju na zemlji.

Evo, dolazim ubrzo: drži čvrsto to što imaš, da ti nitko ne uzme krune. Onoga koji pobjeđuje učinit ću stupom u hramu Boga svojega, i više neće izići van; i napisat ću na njemu ime Boga svojega, i ime grada Boga svojega, novoga Jeruzalema, koji silazi s neba od Boga mojega; i napisat ću na njemu svoje novo ime. Tko ima uho, neka čuje što Duh govori crkvama.
Otkrivenje 3:7–13.

Filadelfijci predstavljaju sto četrdeset i četiri tisuće, i obećano im je da će Bog na njih napisati svoje novo ime. Kada Gospodin stupi u savez sa sto četrdeset i četiri tisuće, objavit će svoje novo ime. Abrahamu je Gospodin rekao da je On Bog Svemogući.

A kad je Abram bilo devedeset i devet godina, Gospod se javi Abram i reče mu: Ja sam Bog Svemogući; hodi preda mnom i budi savršen. I postaviti ću savez svoj između sebe i tebe te ću te veoma umnožiti. Tada Abram pade ničice, a Bog mu progovori govoreći: Što se mene tiče, evo, savez je moj s tobom, i bit ćeš otac mnogim narodima. I nećeš se više zvati imenom Abram, nego će ti ime biti Abraham, jer učinio sam te ocem mnogih naroda. Postanak 17:1–5.

Kad je Gospodin prvi put stupio u savez s izabranim narodom u Abrahamovo vrijeme, objavio se kao Svemogući Bog. Kad je unaprijedio svoj saveznički odnos u Mojsijevo vrijeme, prvi se put objavio kao JEHOVA. Kad je Isus došao potvrditi savez s mnogima za jedan tjedan, predstavio je novo ime Božje koje je u Starome zavjetu bilo izrečeno samo jedanput, i to od jednog Babilonca.

Tada se kralj Nabukodonozor zapanji, te ustade na brzinu i progovori govoreći svojim savjetnicima: Ne bacismo li tri čovjeka svezana usred ognja? Oni odgovoriše i rekoše kralju: Istina je, o kralju. On odgovori i reče: Evo, vidim četiri čovjeka odriješena gdje hode usred ognja, i nema im ozljede; a obličje četvrtoga kao Sin je Božji. Daniel 3:24, 25.

Vrlo je lako ustanoviti da treće poglavlje Daniela upućuje na zakon o nedjelji u Sjedinjenim Američkim Državama. U Danielu 3 Šadrak, Mešak i Abednego predstavljaju sto četrdeset i četiri tisuće. Sto četrdeset i četiri tisuće jesu oni koji posljednji put obnavljaju savez. U Danielu 3 vidimo proročki prikaz povijesti zakona o nedjelji i kasne kiše. Krist je bio i bit će u ognjevima progonstva sa svoja tri vjernika, predstavljajući ne samo sto četrdeset i četiri tisuće, nego i poruke trojice anđela. U ognju, koji predočava krizu zakona o nedjelji, On se poistovjećuje s jednim od svojih imena, a to je ime koje ne bi bilo uvedeno u povijest sve dok Krist nije došao kao Sin Božji. U prikazu trećega poglavlja vidimo one koji obnavljaju savez na svršetku svijeta kako stupaju u odnos s Kristom tijekom završne krize, a On ima ime kojega nijedan čovjek nije znao.

Prije nego što se previše udaljimo od našega razmatranja egipatskog izbavljenja kao prikaza nedjeljnog zakona u Sjedinjenim Američkim Državama, trebali bismo se podsjetiti da je prije nego što je u Egiptu započela prva od deset pošasti postojalo stvarno uzbuđenje u vezi sa subotom.

I faraon reče: Evo, naroda u zemlji sada je mnogo, a vi ga odvrćate od njegovih tereta da počiva. I faraon zapovjedi istoga dana nadglednicima naroda i njihovim upraviteljima govoreći: Ne dajte više narodu slamu za pravljenje opeka kao prije; neka sami idu i skupljaju slamu za sebe. A broj opeka koje su prije pravili nametnite im; ne umanjujte od toga ništa, jer su lijeni; zato viču govoreći: Pustimo nas da odemo i prinesemo žrtvu svome Bogu. Neka se na te ljude stavi više posla da rade na njemu, i neka se ne obaziru na isprazne riječi. Tada izadoše nadglednici naroda i njihovi upravitelji te rekoše narodu: Ovako veli faraon: Neću vam davati slamu. Idite sami i nabavite slamu gdje je možete naći, ali se od vašega posla neće ništa umanjiti. Tako se narod razide po svoj zemlji egipatskoj da skuplja strnište umjesto slame. A nadglednici ih požurivahu govoreći: Izvršavajte svoj posao, svoje dnevne zadatke, kao i onda kad je bilo slame. I upravitelji sinova Izraelovih, koje su faraonovi nadglednici postavili nad njima, bijahu tučeni, i govorilo im se: Zašto jučer i danas niste izvršili svoju mjeru u pravljenju opeka kao prije? Tada dođoše upravitelji sinova Izraelovih i zavapiše faraonu govoreći: Zašto tako postupaš sa svojim slugama? Tvojim se slugama ne daje slama, a nama govore: Pravite opeke! I evo, tvoje se sluge tuku, a krivnja je na tvome vlastitom narodu. Ali on reče: Lijeni ste, lijeni ste; zato govorite: Pustimo nas da odemo i prinesemo žrtvu Gospodu. Zato sada idite i radite; jer vam se slama neće dati, a ipak ćete predavati određeni broj opeka. I upravitelji sinova Izraelovih vidješe da su u zlu položaju nakon što je bilo rečeno: Ne smijete ništa umanjiti od broja opeka za svoj dnevni zadatak. Izlazak 5:5–19.

Prije nedjeljnoga zakona bit će sve veće uznemirenosti protiv onih koji drže subotu sedmoga dana, kao što je bilo uoči egipatskih zala. Mojsije je bio onaj kojega su i Egipćani i Hebreji prepoznali kao onoga koji uzrokuje sve nevolje, kao što je Ahab optužio Iliju.

I dogodi se, kad Ahab ugleda Iliju, da mu Ahab reče: Jesi li ti onaj koji uznemiruje Izraela? A on odgovori: Nisam ja uznemirio Izraela, nego ti i dom oca tvojega, jer ste ostavili zapovijedi Gospodnje, a ti si pošao za Baalima. 1. Kraljevima 18,17.18.

Povijest Mojsija prikazuje povijest nedjeljnoga zakona, a povijest Ilije prikazuje povijest nedjeljnoga zakona. Zajedno ili odvojeno, Mojsije i Ilija simboli su. Prigodom Kristova Preobraženja, oni su zajedno predstavljali sto četrdeset i četiri tisuće koji ne umiru i one koji umiru

u Gospodinu. Mojsije je bio uskrišen, Ilija nikada nije umro. Oni su također ona dva proroka koji muče stanovnike zemlje u jedanaestom poglavlju Otkrivenja. Mnogo je istine prikazano u Mojsiju i Iliji kao simbolima, i nadamo se da ćemo se time pozabaviti kasnije.

Evo, poslat ću vam Iliju proroka prije nego dođe veliki i strašni dan Gospodnji; i on će obratiti srce otaca k djeci i srce djece k njihovim ocima, da ne dođem i udarim zemlju prokletstvom. Malahija 4,5.6.

Neposredno prije nego što se ljudsko vrijeme kušnje zatvori, treba se pojaviti „prorok Ilija” s posebnom porukom koja obraća „srce otaca k djeci i srce djece k njihovim ocima”. Svi proroci svjedoče o svršetku svijeta, i svi su međusobno suglasni.

I duhovi proroka podložni su prorocima. Jer Bog nije začetnik nereda, nego mira, kao u svim crkvama svetih. 1. Korinćanima 14,32.33.

Ilijina poruka dolazi neposredno prije velikoga i strašnoga dana Gospodnjega; stoga je to upravo ona ista posebna poruka u knjizi Otkrivenja koja je prikazana kao „Otkrivenje Isusa Krista”. Kada je „vrijeme blizu”, Ilijina posebna poruka pokazuje Božjim „slugama ono što se uskoro ima dogoditi”.

Otkrivenje Isusa Krista, koje mu daje Bog da pokaže svojim slugama što se ima uskoro dogoditi; i on ga posla te obznani po svojem anđelu svojem služi Ivanu, koji posvjedoči za riječ Božju i za svjedočanstvo Isusa Krista, i za sve što vidje. Blagoslovljen je onaj koji čita, i oni koji slušaju riječi ovoga proroštva i drže što je u njemu napisano, jer je vrijeme blizu. Otkrivenje 1,1–3.

Primijetite da, kada Malahija upotrebljava Iliju kao simbol, uključuje izravno upućivanje na držanje zapovijedi.

Sjetite se Zakona Mojsija, sluge mojega, koji mu zapovjedih na Horebu za svega Izraela, sa odredbama i sudovima. Evo, poslat ću vam proroka Iliju prije nego dođe veliki i strašni dan Gospodnji. I on će obratiti srce otaca k djeci i srce djece k njihovim ocima, da ne dođem i udarim zemlju prokletstvom. Malahija 4:4–6.

Ova tri retka posljednja su u Starome zavjetu te sadrže posljednje obećanje Staroga zavjeta, kao i naglasak na držanju Deset zapovijedi. U knjizi Otkrivenja nalazi se sedam „blaženstava”, a posljednje je blagoslov nad onima koji drže Deset zapovijedi.

Ja sam Alfa i Omega, početak i svršetak, prvi i posljednji. Blago onima koji vrše njegove zapovijedi, da bi imali pravo na stablo života i da bi na vrata ušli u grad. Otkrivenje 22,13.14.

Posljednje obećanje u Starome zavjetu upućuje nas da se „sjećamo” Deset zapovijedi, ali pritom naglašava onu zapovijed koja uključuje zapovijed da se „sjećamo”.

Sjeti se subotnjega dana da ga svetkuješ. Šest dana radi i obavljaj sav svoj posao; a sedmi dan subota je Gospodu, Bogu tvojemu: tada nemoj raditi nikakva posla, ni ti, ni sin tvoj, ni kći tvoja, ni sluga tvoj, ni sluškinja tvoja, ni stoka tvoja, ni stranac koji je unutar tvojih vrata. Jer je za šest dana Gospod stvorio nebo i zemlju, more i sve što je u njima, a sedmoga je dana

počinuo; stoga je Gospod blagoslovio subotnji dan i posvetio ga. Izlazak 20:8–11.

Posljednje obećanje i u Starome i u Novome zavjetu naglašava Božje zapovijedi, s posebnim naglaskom na subotu sedmoga dana. Malahija kaže da je se treba „spominjati“, a Ivan nas obavješćuje da ste blaženi ako tako činite. Subota sedmoga dana obilježava Božje stvaranje i njegovu stvaralačku silu. Subota također postaje točka prijepora u posljednjim danima povijesti Zemlje. Kada Ivan bilježi „blaženstvo“ nad onima koji vrše njegove zapovijedi, on jednostavno bilježi ono što je Isus, Alfa i Omega, početak i svršetak, prvi i posljednji, proglasio. Stoga se posljednje obećanje Novoga zavjeta odnosi na subotu sedmoga dana, a također i na obilježje božanstva koje kraj poistovjećuje s početkom.

Prva istina spomenuta u Postanku, što znači počeci, prepoznaje Stvoritelja, stvorenje i poseban naglasak na subotu. Uzevši sve zajedno, redak na redak, početak Staroga zavjeta i završetak i Staroga i Novoga zavjeta naglašavaju Boga kao Stvoritelja, Deset zapovijedi, zapovijed o suboti te da je Isus početak i svršetak.

Prorok Ilija služi Malahiji kao simbol u posljednjem obećanju Staroga zavjeta, a on je bio prorok koji se suprotstavio Izebeli i Ahabu. Knjiga Otkrivenja koristi Izebelu kao simbol papinstva, a deset kraljeva kao simbol Ujedinjenih naroda. Ilijino sučeljavanje s Ahabom i Izebelom predstavlja sučeljavanje sto četrdeset i četiri tisuće s Ujedinjenim narodima, osnaženima od strane Sjedinjenih Država i vođenima od papinstva. Kao kralj deset sjevernih plemena Izraela, Ahab je predstavljao vladajuću silu nad deset plemena, te je tako predoznačavao Sjedinjene Države (Ahab) koje osnažuju Ujedinjene narode (deset plemena ili deset kraljeva u sedamnaestom poglavlju Otkrivenja) da za papinstvo (Izebelu) provode progon svetkovatelja subote. Kada Malahija koristi Iliju da predstavi poruku koja dolazi prije velikoga i strašnoga dana Gospodnjega, Ilija predstavlja one koje progoni suvremeni Rim (zmaj, zvijer i lažni prorok), kao što je njega Izebela progonila tri i pol godine. Naglašavanje subote uporabom riječi „spomeni se“ u Malahiji 4,4 pridodaje krizu zakona o nedjelji proročkom scenariju koji oslikava Malahija.

Mnogo toga još treba pridodati razmatranju istina koje se prenose usporedbom početka Staroga zavjeta sa završetkom Staroga zavjeta, a zatim usporedbom početka Biblije sa završetkom Biblije. U Postanku imamo Stvoritelja, stvaranje i subotu koja obilježava stvaranje. U Malahiji imamo zapovijed o suboti označenu kao prijeporno pitanje krize koje vodi završetku vremena kušnje za ljudski rod i sedam posljednjih zala, ili, kako to Malahija naziva, „veliki i strašni dan Gospodnji“. Ilija predstavlja Božji narod koji umirućemu svijetu objavljuje poruku trećega anđela.

„Danas, u duhu i sili Ilijinoj i Ivana Krstitelja, vjesnici koje je Bog odredio pozivaju pozornost svijeta osuđenoga na sud na svečane događaje koji će se uskoro zbiti u vezi sa završnim časovima milosti i pojavom Krista Isusa kao Kralja nad kraljevima i Gospodara nad gospodarima.“ Proroci i kraljevi, 715, 716.

Početak Biblije, koji je ujedno i početak Staroga zavjeta, označava istu priču kao i završetak obaju zavjeta, ali svaki početak i završetak ima svoju istinu koju ističe i pridonosi poruci. U Postanku je naglasak na Božjim djelovanjima, u Malahiji je naglasak na poruci koja upozorava na nadolazeću krizu. Svršetak Otkrivenja označava Alf i Omegu. U prvoj knjizi Novoga zavjeta čitamo sljedeće.

Knjiga rodoslovlja Isusa Krista, sina Davidova, sina Abrahamova.

Abraham rodi Izaka; a Izak rodi Jakova; a Jakov rodi Judu i njegovu braću; a Juda rodi Faresa i Zaru od Tamare; a Fares rodi Esroma; a Esrom rodi Arama; a Aram rodi Aminadaba; a Aminadab rodi Naasona; a Naason rodi Salmona; a Salmon rodi Booza od Rahabe; a Booz rodi Obeda od Rute; a Obed rodi Jišaja; a Jišaj rodi Davida kralja; a David kralj rodi Salomona od one koja bijaše žena Urijina; a Salomon rodi Roboama; a Roboam rodi Abiju; a Abija rodi Asu; a Asa rodi Jošafata; a Jošafat rodi Jorama; a Joram rodi Oziju; a Ozija rodi Joatama; a Joatam rodi Ahaza; a Ahaz rodi Ezekiju; a Ezekija rodi Manašea; a Manaše rodi Amona; a Amon rodi Jošiju; a Jošija rodi Jehoniju i njegovu braću, u vrijeme preseljenja u Babilon. A nakon preseljenja u Babilon, Jehonija rodi Salatiela; a Salatiel rodi Zorobabela; a Zorobabel rodi Abiuda; a Abiud rodi Eliakima; a Eliakim rodi Azora; a Azor rodi Sadoka; a Sadok rodi Ahima; a Ahim rodi Eliuda; a Eliud rodi Eleazara; a Eleazar rodi Matana; a Matan rodi Jakova; a Jakov rodi Josipa, muža Marijina, od koje se rodi Isus, koji se zove Krist.

Tako je svih naraštaja od Abrahama do Davida četrnaest naraštaja; i od Davida do preseljenja u Babilon četrnaest naraštaja; i od preseljenja u Babilon do Krista četrnaest naraštaja.

A rođenje Isusa Krista bilo je ovako: Kad je njegova majka Marija bila zaručena s Josipom, prije nego što su se sastali, nađe se trudna po Duhu Svetomu. A Josip, muž njezin, budući da bijaše pravedan i ne htjede je izvrnuti javnoj sramoti, naumi je potajno otpustiti. Ali dok je o tome razmišljao, gle, anđeo Gospodnji ukaza mu se u snu govoreći: Josipe, sine Davidov, ne boj se uzeti k sebi Mariju, ženu svoju, jer što je u njoj začeto, od Duha je Svetoga.

I ona će roditi sina, i nadjenut ćeš mu ime ISUS, jer će on spasiti svoj narod od njihovih grijeha. A sve se to dogodilo da se ispuni što Gospodin reče po proroku govoreći: Evo, djevica će začeti i roditi sina, i nadjenut će mu ime Emanuel, što u prijevodu znači: Bog s nama. Tada Josip, probudivši se od sna, učini kako mu je bio zapovjedio anđeo Gospodnji te uze k sebi svoju ženu. I ne upozna je dok ne rodi svoga prvorodenoga sina; i nadjenu mu ime ISUS. Matej 1:1–25.

Početak Novoga zavjeta slaže se s početkom i završetkom Staroga zavjeta te sa završetkom Novoga zavjeta, jer naglašava Božju stvaralačku silu; jer sila kojom se Krist poslužio da u šest dana stvori sve jest ista ona sila kojom se služi da „spasi svoj narod od njihovih grijeha“. Riječ Emanuel, kako ovaj odlomak navodi iz Izaijinih spisa, znači „Bog s nama“. On prebiva u svome narodu sjedinjujući svoje božanstvo s našom ljudskom naravi, a upravo je to sjedinjenje ostvario kada se utjelovio u Mariji.

„Ništa manje od savršene poslušnosti ne može zadovoljiti mjerilo Božjega zahtjeva. On svoje zahtjeve nije ostavio neodređenima. Nije naložio ništa što nije nužno da bi čovjeka doveo u sklad s Njime. Grešnike trebamo uputiti na Njegov ideal karaktera i voditi ih Kristu, po čijoj se milosti jedino taj ideal može dostići.

„Spasitelj je na sebe uzeo slabosti čovječanstva i živio bezgriješnim životom, kako se ljudi ne bi bojali da zbog slabosti ljudske naravi ne mogu nadvladati. Krist je došao učiniti nas „sudionicima božanske naravi“, a njegov život objavljuje da čovječstvo, sjedinjeno s božanstvom, ne čini grijeh.“ Služba liječenja, 180.

Početak Novoga zavjeta utvrđuje gdje, kada i zašto je Isus uzeo na sebe našu ljudsku narav. Učinio je to kako bi pokazao da ljudska snaga sjedinjena s božanskom snagom ne griješi. Grijeih je prijestup Zakona, za koji Malahija kaže da ga se trebamo „sjećati“. Ivan nas obavještava da oni koji drže Zakon, i stoga oni koji ne griješe, mogu ući na nebeska vrata. Matej utvrđuje da grešnik može nadvladati grijeh, kao što je i Krist nadvladao. Kada imamo Krista u sebi (nadu slave), u sebi imamo stvaralačku silu koja je stvorila svemir. Tu je mogućnost omogućio Krist izabравši stupiti u ljudsku obitelj i za sav ostatak vječnosti postati ne samo Sin Božji nego i Sin Čovječji.

Postoji posebna poruka istine otvorena Božjem narodu iz knjige Otkrivenja neposredno prije završetka vremena ljudske kušnje. Ta posebna poruka također je Malahijina „Ilijina poruka“ koja se objavljuje neposredno prije „strašnoga dana Gospodnjega“.

Na početku oba Zavjeta i na svršetku Novoga zavjeta nalazimo jasno naznačene određene Božje attribute. U Postanku On je Stvoritelj, a na svršetku Otkrivenja On je Alfa i Omega. Na početku Novoga zavjeta On postaje Sin čovječji. A pri svršetku Staroga zavjeta nalazimo načelo kojim se služi glasnik Ilija da izvrši poruku koju će naviještati: da obrati srca otaca k djeci i srca djece k očevima.

Proročko načelo koje Ilija primjenjuje kako bi iznio svoju opomenu upravo je ono isto koje je Ivanu bilo zapovjedbano da primijeni u Otkrivenju. Ilija će „obratiti srce otaca k djeci, i srce djece k njihovim ocima“, a Ivanu je bilo rečeno da zapiše ono što tada jest, i čineći to on će istodobno zapisivati i ono što će doći. Ivan je bio upotrijebljen da prikaže kako načelo alfe i omega djeluje u proročkoj Riječi, a Ilija će svoju poruku temeljiti na tom istom načelu. Kada uspoređujemo početak Biblije sa svršetkom Biblije, uspoređujemo Stari sa Novim. Otac je početak svojega djeteta, a dijete je svršetak oca. Sto četrdeset i četiri tisuće posljednji su naraštaj Abrahamove djece, a povijest u kojoj je Bog stupio u savez s Abrahamom predodžuje povijest kada Bog obnavlja taj savez sa sto četrdeset i četiri tisuće.

Stoga je od vjere, da bude po milosti, kako bi obećanje bilo sigurno svemu potomstvu; ne samo onomu koje je od Zakona, nego i onomu koje je od vjere Abrahamove, koji je otac svima nama. Rimljanima 4,16.

Poruka Ilije predstavlja načelo alfe i omega, jer su očevi alfa, a djeca omega. Ilijina bi poruka obratila srca otaca djeci. Krist je poistovjetio Ivana Krstitelja s Ilijom, a Ellen White je poistovjetila Williama Millera i s Ilijom i s Ivanom Krstiteljem. Poruka svih tih predstavničkih ljudi bila je prikazana kao obraćanje srca otaca djeci i obratno. To djelo predstavlja učinak poruke u obraćanju ljudskih srca njihovu nebeskom Ocu, ali znači i više, jer je simbol toga djela. U biblijskom proročanstvu simboli imaju više od jednoga značenja i moraju se odrediti prema kontekstu.

„Što je to učinilo Ivana Krstitelja velikim? Zatvorio je svoj um pred mnoštvom predaja koje su iznosili učitelji židovskog naroda, a otvorio ga mudrosti koja dolazi odozgo. Prije njegova rođenja Duh Sveti posvjedočio je o Ivanu: ‘Jer će biti velik pred Gospodinom, i neće piti vina ni opojna pića; i napunit će se Duha Svetoga.... I mnoge će sinove Izraelove obratiti Gospodinu, Bogu njihovu. I ići će pred Njim u duhu i sili Ilijinoj, da obrati srca otaca k djeci i

nepokorne k mudrosti pravednika, da pripravi Gospodinu narod pripravan.' Luka 1,15–17.”
Savjeti roditeljima, učiteljima i učenicima, 445.

Poruka je oblikovana tako da oni koji izaberu čuti obrate svoja srca nebeskom Ocu, no temeljno proročko načelo koje će se upotrijebiti za prenošenje poruke upozorenja bit će da je Krist Alfa i Omega, prvi i posljednji, početak i svršetak. Ilijina poruka zasniva se na izlaganju Božje proročke Riječi iz gledišta da je Isus Krist Riječ Božja te da su pravila koja upravljaju Biblijom ujedno i obilježja Njegova karaktera.

„Božji zakon svet je kao i sam Bog. On je objava Njegove volje, prijepis Njegova karaktera, izraz božanske ljubavi i mudrosti. Sklad stvorenja ovisi o savršenom suglasju svih bića, svega, živoga i neživoga, sa zakonom Stvoritelja. Bog je odredio zakone za upravljanje ne samo živim bićima, nego i svim djelovanjima prirode. Sve je podvrgnuto nepromjenjivim zakonima, koji se ne mogu zanemariti. Ali dok se svime u prirodi upravlja po prirodnim zakonima, samo je čovjek, od svega što nastanjuje zemlju, podložan moralnom zakonu. Čovjeku, krunskom djelu stvaranja, Bog je dao sposobnost da razumije Njegove zahtjeve, da shvati pravednost i dobrohotnost Njegova zakona te njegove svete zahtjeve prema njemu; i od čovjeka se zahtijeva nepokolebljiva poslušnost.” Patrijarsi i proroci, 53.

Sve (a to bi uključivalo i Bibliju, jer Biblija je nešto, a ako je nešto, tada je dio svega) podliježe utvrđenim zakonima. Biblija ima utvrđene zakone ili pravila koja upravljaju njezinim ispravnim tumačenjem. Jedno od tih pravila jest da Biblija poistovjećuje svršetak neke stvari s početkom neke stvari. Isus je Riječ Božja, i On je prvi i posljednji, a to je „utvrđeni zakon“ i obilježje Njegova karaktera.

Upotrijebili smo ovaj uvod o Iliji da pokažemo kako se početak i svršetak i Staroga i Novoga zavjeta podudaraju. Svršetak Biblije, koji je također i svršetak knjige Otkrivenja, također se podudara s početkom Otkrivenja. Pet svjedoka istih istina, utemeljenih na načelu koje je obilježje Božjega karaktera: da Božja Riječ svagda prikazuje svršetak neke stvari njezinim početkom. Ta je stvarnost dio onoga što znači da je Isus Krist Alfa i Omega.

„Apostolu Ivanu na otoku Patmosu otvoreni su prizori duboka i potresna značenja u iskustvu Crkve. Pred njim su u slikama i simbolima bili izneseni predmeti najživljega zanimanja i goleme važnosti, kako bi Božji narod stekao jasno razumijevanje opasnosti i sukoba koji su pred njim. Povijest kršćanskoga svijeta sve do samoga završetka vremena bila je otkrivena Ivanu. S velikom jasnoćom vidio je položaj, opasnosti, sukobe i konačno izbavljenje Božjega naroda. On bilježi završnu poruku koja treba dovesti do sazrijevanja žetve zemlje, bilo kao snopova za nebesku žitnicu, bilo kao snoplja za ognjeve posljednjega dana.“

„U viđenju Ivan je promatrao kušnje koje će Božji narod podnositi radi istine. Vidio je njihovu nepokolebljivu postojanost u držanju Božjih zapovijedi pred tlačiteljskim silama koje su ih nastojale prisiliti na neposluš, i vidio je njihovu konačnu pobjedu nad Zvijeri i njezinim likom.“

„Pod simbolima velike crvene aždaje, zvijeri nalik leopardu i zvijeri s janječim rogovima, Ivanu su bila predložena zemaljska kraljevstva koja će se osobito zauzeti za gaženje Božjega

zakona i progon Njegova naroda. Rat se vodi sve do svršetka vremena. Božji narod, simboliziran svetom ženom i njezinom djecom, bio je prikazan kao uvelike manjinski. U posljednjim danima još je postojao samo Ostatak. O njima Ivan govori kao o onima „koji drže zapovijedi Božje i imaju svjedočanstvo Isusa Krista.”

„Kroz poganstvo, a zatim kroz papinstvo, Sotona je tijekom mnogih stoljeća vršio svoju vlast nastojeći izbrisati s lica zemlje Božje vjerne svjedoke. Pogane i papiste pokretao je isti zmajev duh. Razlikovali su se jedino po tome što je papinstvo, pretvarajući se da služi Bogu, bilo opasniji i okrutniji neprijatelj. Posredstvom rimokatolicizma Sotona je zarobio svijet. Ispovjedna Božja crkva bila je uvučena u redove te zablude, i više od tisuću godina Božji je narod trpio pod gnjevom zmaja. A kada je papinstvo, lišeno svoje snage, bilo prisiljeno odustati od progona, Ivan je ugledao novu silu kako se podiže da odjekuje glas zmaja i nastavi isto okrutno i bogohulno djelo. Ta sila, posljednja koja će zaratiti protiv crkve i Božjega zakona, bila je simbolizirana zvijeri s rogovima sličnima janjećima. Zvijeri koje su joj prethodile izišle su iz mora, a ova je izišla iz zemlje, predstavljajući miroljubiv uspon naroda koji je njome simboliziran. „Dva roga kao u janjeta“ prikladno predočuju karakter vlade Sjedinjenih Država, kako je izražen u njezina dva temeljna načela, republikanizmu i protestantizmu. Ta su načela tajna naše moći i blagostanja kao naroda. Oni koji su prvi našli utočište na obalama Amerike radovali su se što su stigli u zemlju slobodnu od oholih zahtjeva papizma i tiranije kraljevske vlasti. Odlučili su uspostaviti vladu na širokom temelju građanske i vjerske slobode.”

No strogi potez proročkoga pera otkriva promjenu u ovom mirnom prizoru. Zvijer s janjećim rogovima govori glasom zmaja i „vrši svu vlast prve zvijeri pred njom“. Proročanstvo objavljuje da će reći stanovnicima zemlje da načine lik zvijeri i da „čini da svi, mali i veliki, bogati i siromašni, slobodni i robovi, prime žig na svoju desnu ruku ili na svoja čela; i da nitko ne može ni kupovati ni prodavati osim onoga koji ima žig, ili ime zvijeri, ili broj njezina imena.“ Tako protestantizam ide stopama Papinstva.

„Upravo se u to vrijeme vidi treći anđeo kako leti posred neba, objavljujući: ‘Ako se tko pokloni Zvijeri i njezinu liku te primi njezin žig na svoje čelo ili na svoju ruku, i on će piti vino gnjeva Božjega, koje je nerazrijeđeno uliveno u čašu Njegove srdžbe.’ ‘Ovdje su oni koji drže Božje zapovijedi i vjeru Isusovu.’ U izrazitoj suprotnosti sa svijetom stoji mala skupina koja neće odstupiti od svoje odanosti Bogu. To su oni o kojima Izaija govori kao o onima koji popravljaju pukotinu nastalu u Božjem zakonu, oni koji obnavljaju drevne ruševine i podižu temelje mnogih naraštaja.“

„Najsvećanije upozorenje i najstrašnija prijetnja koja je ikada upućena smrtnicima jest ona sadržana u poruci trećega anđela. Grijeh koji navlači Božji gnjev nepomiješan s milošću mora biti najteže naravi. Treba li svijet ostaviti u tami glede naravi toga grijeha? — Nipošto. Bog tako ne postupa sa svojim stvorenjima. Njegov se gnjev nikada ne izliva na grijehe počinjene u neznanju. Prije nego što Njegovi sudovi budu pušteni na zemlju, svjetlo u pogledu toga grijeha mora biti predočeno svijetu, kako bi čovjek znao zašto će ti sudovi biti izvršeni i kako bi imao priliku izbjeći ih.

„Poruka koja sadrži ovo upozorenje posljednja je koja se treba objaviti prije otkrivenja Sina čovječjega. Znakovi koje je On sam dao objavljuju da je Njegov dolazak sasvim blizu. Već gotovo četrdeset godina odjekuje poruka trećega anđela. U ishodu velikoga sukoba oblikuju se dvije skupine: oni koji se „klanjaju Zvijeri i njezinu kipu“ i primaju njezin žig, te oni koji primaju „pečat živoga Boga“, kojima je ime Očevo zapisano na njihovim čelima. To nije vidljiv žig. Došlo je vrijeme kada svi koji imaju zanimanje za spasenje svoje duše trebaju ozbiljno i svečano istražiti: Što je pečat Božji? A što je žig Zvijeri? Kako možemo izbjeći da ga primimo?“

„Božji pečat, znak ili obilježje Njegove vlasti, nalazi se u četvrtoj zapovijedi. To je jedini propis Dekaloga koji upućuje na Boga kao Stvoritelja neba i zemlje te jasno razlikuje pravoga Boga od svih lažnih bogova. Kroz cijelo Sveto pismo činjenica Božje stvaralačke moći navodi se kao dokaz da je On iznad svih poganskih božanstava.“

„Subota, naložena četvrtom zapovijedi, ustanovljena je da bude spomen na djelo stvaranja, kako bi umovi ljudi uvijek bili usmjereni k istinitomu i živomu Bogu. Da se subota uvijek svetkovala, nikada ne bi bilo ni idolopoklonika, ni ateista, ni nevjernika. Sveto obdržavanje Božjega svetoga dana usmjeravalo bi umove ljudi k njihovom Stvoritelju. Pojave u prirodi podsjećale bi ih na Njega i svjedočile o Njegovoj sili i Njegovoj ljubavi. Subota četvrte zapovijedi pečat je živoga Boga. Ona upućuje na Boga kao na Stvoritelja i znak je Njegove zakonite vlasti nad bićima koja je stvorio.“

„Što je, dakle, žig Zvijeri, ako nije lažna subota koju je svijet prihvatio umjesto prave?“

„Proročanska objava da će se Papinstvo uzvisiti iznad svega što se zove Bog ili čemu se iskazuje štovanje, upečatljivo se ispunila u promjeni subote sa sedmoga na prvi dan tjedna. Gdje god se papinska subota poštuje radije nego Božja subota, ondje se čovjek grijeha uzvisuje iznad Stvoritelja neba i zemlje.

„Oni koji tvrde da je Krist promijenio subotu izravno proturječe Njegovim vlastitim riječima. U svojoj Besjedi na gori izjavio je: ‘Ne mislite da sam došao ukinuti Zakon ili Proroke; nisam došao ukinuti, nego ispuniti. Jer zaista, kažem vam, dok ne prođu nebo i zemlja, ni jedno slovo ni jedan potezić neće nipošto proći iz Zakona dok se sve ne ispuni. Tko dakle ukine jednu od ovih najmanjih zapovijedi i tako bude učio ljude, najmanjim će se zvati u kraljevstvu nebeskom; a tko ih bude vršio i učio, taj će se zvati velikim u kraljevstvu nebeskom.’“

„Rimokatolici priznaju da je promjenu subote izvršila njihova crkva te upravo tu promjenu navode kao dokaz vrhovne vlasti te crkve. Izjavljuju da protestanti, svetkujući prvi dan u tjednu kao subotu, priznaju njezinu moć da donosi zakone u božanskim stvarima. Rimska crkva nije se odrekla svojega zahtjeva na nezabludivost, i kada svijet i protestantske crkve prihvate krivotvorenu subotu koju je ona ustanovila, oni time zapravo priznaju njezin zahtjev. Oni se mogu pozivati na autoritet apostola i otaca u obranu te promjene, ali pogrešnost njihova zaključivanja lako se razabire. Papist je dovoljno pronicav da vidi kako protestanti sami sebe obmanjuju, svojevrijedno zatvarajući oči pred činjenicama u tom pitanju. Kako ustanova nedjelje stječe naklonost, on se raduje, uvjeren da će na kraju dovesti sav protestantski svijet pod stijeg Rima.” Signs of the Times, 1. studenoga 1899.